

Duthler

uitwerking ervan, wordt veel aandacht besteed aan de kwaliteit en betrouwbaarheid van de gegevens. Zo zijn belangrijke afspraken gemaakt over het waarborgen van integriteit, vertrouwelijkheid en beschikbaarheid van gegevens. Dat blijkt onder meer uit de nadere besluiten en de Administrative and Technical Implementation Agreement (ATIA), die de minister bij de memorie van antwoord heeft bijgevoegd.

Uit het oogpunt van zorgvuldigheid, meer in het bijzonder de privacybescherming, is het goed dat DNA-gegevens en vingerafdrukken zelf niet worden uitgewisseld. Slechts DNA-profielen en bijbehorende kenmerken (de metagegevens) uit verschillende nationale databanken worden met elkaar vergeleken. Pas als er een "hit" is, worden via een rechtshulpverzoek de bijbehorende persoons- en zaakgegevens opgevraagd. Deze gang van zaken is op zichzelf prijzenswaardig en komt de zorgvuldigheid zeker ten goede.

Maar voor de effectiviteit van het verdrag, dus voor het bereiken van de doelen, is ook snelheid een belangrijke voorwaarde. Hoewel de geschetste gang van zaken zeker een verbetering is ten opzichte van de huidige gang van zaken, is het de vraag of het indienen van een rechtshulpverzoek om de bijbehorende persoons- en zaakgegevens te verkrijgen niet onnodig vertragend werkt. Ik snap het mechanisme van het rechtshulpverzoek uit het oogpunt van zorgvuldigheid heel goed. Maar zou je dezelfde zorgvuldigheid niet ook via een ander mechanisme kunnen bereiken? Zou je deze zorgvuldigheid niet ook kunnen inbouwen in het maken van afspraken, bijvoorbeeld over de gezamenlijk te hanteren beheersmaatregelen en processen? Die beheersmaatregelen en processen zouden dan ondersteund en desnoods afdgedwongen kunnen worden door IT-systemen, zodat de werking achteraf controleerbaar is. Zo wordt snelheid van gegevensuitwisseling bereikt, terwijl de zorgvuldigheid tegelijkertijd wordt gewaarborgd.

Ik begrijp dat voor een dergelijk mechanisme in dit verdrag niet is gekozen. Hoe kijkt de minister tegen een dergelijk alternatief aan? Is de minister bereid nader te onderzoeken of en op welke wijze een dergelijk mechanisme een alternatief is voor de toekomst? Het is overigens niet alleen een alternatief voor het instrument van rechtshulpverzoeken, maar ook voor het afdwingen van zorgvuldigheid voor elke vorm van informatie-uitwisseling.

Dan het punt van de privacybescherming. Uitgaande van een aantal aannames is de VVD-fractie in het algemeen van mening dat het Verdrag van Prüm op dit punt goed in elkaar zit. Een van die aannames betreft het van kracht zijn van het algemene ontwerp-kaderbesluit dataprotectie. Een andere aanname betreft de rechtsbescherming van betrokkenen. Om met dit laatste te beginnen, wat zijn de daadwerkelijke mogelijkheden voor betrokkenen om hun rechten te effectueren? Hoe kan een betrokkene de rechtmatigheid van gegevensopslag laten verifiëren? Op grond van artikel 39 van het verdrag kan hij daartoe een verzoek indienen bij het College bescherming persoonsgegevens (CBP). Hoe kan hij ingeval van vermeende onrechtmatigheid of inbreuk op zijn rechten schadevergoeding of een andere vorm van genoegdoening verkrijgen? Behalve bij een onafhankelijke rechter moet hij hiervoor ook bij het CBP terecht kunnen. Dat is in artikel 40 van het verdrag geregeld. De vraag is of het CBP in dat geval een reële optie is. Het

CBP heeft namelijk aangegeven capaciteitsproblemen te ondervinden, waardoor er minder ruimte is voor het in behandeling nemen van individuele klachten. In het voorbereidend onderzoek heeft de VVD-fractie haar bezorgdheid geuit en aangegeven dat daardoor de rechtsbescherming van betrokkene onder druk kan komen te staan.

Als reactie daarop verwijst de minister in de memorie van antwoord naar de beantwoording van schriftelijke vragen die door het Tweede Kamerlid Irgang zijn gesteld in 2005. De capaciteitsproblemen en de consequenties daarvan voor het in behandeling nemen van individuele klachten heeft het CBP echter pas in de zomer van 2007 aangekondigd. Tevens verwijst de minister naar de mogelijkheid voor burgers om zich met klachten tot een onafhankelijke rechter te wenden. De vraag is of dat echt een alternatief is, want de drempel voor burgers om naar een rechter te gaan is vrij hoog, zowel vanwege de kosten als vanwege de benodigde deskundigheid. Kan de minister inzicht geven in de mogelijkheden van het CBP om individuele klachten in behandeling te nemen?

Dan de relatie van het verdrag met het ontwerp-kaderbesluit inzake de bescherming van persoonsgegevens die worden verwerkt in het kader van de politieke en justitiële samenwerking in strafzaken. Dit wordt ook wel het ontwerp-kaderbesluit dataprotectie genoemd. Over dit ontwerp-kaderbesluit wordt al vrij lang onderhandeld, maar overeenstemming is, voor zover ik heb kunnen nagaan, nog steeds niet bereikt. Dit ontwerp-kaderbesluit bevat algemene regels over de bescherming van persoonsgegevens in politieke en justitiële zaken. Het verdrag bevat juist specifieke regels voor de online-bevraging van specifieke categorieën van gegevens. Het verdrag moet, zoals in de memorie van antwoord wordt aangegeven, worden gezien als een aanvullende regeling op het ontwerp-kaderbesluit. Nu dit ontwerp-kaderbesluit mede bepalend is voor de wijze en het niveau van bescherming van de gegevens die worden verwerkt in het kader van het verdrag, is het van belang dat dit ontwerp-kaderbesluit op niet al te lange termijn van kracht wordt. Wanneer verwacht de minister dat dit ontwerp-kaderbesluit kan worden vastgesteld, en dus geen ontwerp meer is maar gewoon geldt?

Laat het duidelijk zijn dat de VVD-fractie achter de doelstelling van dit wetsvoorstel ter goedkeuring van het Verdrag van Prüm staat. Verbetering van grensoverschrijdende samenwerking is hard nodig. De wijze waarop informatie-uitwisseling wordt geregeld, kan de VVD-fractie in hoofdlijnen onderschrijven. Over de zorgvuldigheid van informatie-uitwisseling maakt zij zich weinig zorgen. Wel vraagt zij bijzondere aandacht voor de snelheid en effectiviteit van de informatie-uitwisseling. Ook heeft zij enkele zorgen over de effectivering van de rechten van betrokkenen. De VVD-fractie wacht de antwoorden van de minister dan ook met belangstelling af.

De **voorzitter**: Het woord is aan mevrouw Van Bijsterveld, die haar maidenspeech zal houden.

□

Mevrouw **Van Bijsterveld** (CDA): Voorzitter. Het is een genoegen om vandaag namens de CDA-fractie in deze Kamer het woord te voeren over het voorstel van wet ter goedkeuring van het Verdrag van Prüm, dit mede

Van Bijsterveld

vanwege de aanwezigheid van de ministers van BZK en van Justitie. Met beiden kruisten mijn beroepsmatige paden op uiteenlopende manieren al eerder. Met de minister van Justitie gaan de professionele contacten al zo'n twintig jaar terug.

Het Verdrag van Prüm, dat nu ter bespreking voorligt, is niet het eerste verdrag met deze naam. De voorganger van dit Verdrag van Prüm dateert van meer dan 1150 jaar geleden. Het bracht een verdeling tot stand in het Middenrijk onder de drie zonen van Lotharius I, die zelf een zoon was van Karel de Grote. Daarmee werd het Frankische Rijk, dat al in drieën was gedeeld na Karel de Grote, weer verder gedeeld. In de kaart van Europa heeft deze dubbele deling tot vandaag de dag zichtbare sporen nagelaten. Het eerste verdrag van Prüm staat daarmee symbool voor de versnippering van Europa.

Het Verdrag van Prüm dat wij vandaag bespreken, belichaamt juist het tegendeel. Het staat voor een vrijwillige en door de betrokken partijen bewust uitgedrukte keuze voor Europese samenwerking. Bovendien bewerkstelligt het juist samenwerking op die terreinen die traditioneel geacht worden heel dicht bij de nationale soevereiniteit te liggen, waardoor samenwerking vaak juist een heel moeilijke stap blijkt. De aarzelende start van de samenwerking op de door dit verdrag bestreken gebieden, door slechts een vijftal lidstaten, laat dit zien. Er was eerst resultaat nodig om andere staten tot actie aan te sporen. Inmiddels is implementatie van belangrijke delen ervan in het JBZ-kader dichtbij, zelfs nog voordat het verdrag door alle verdragsluitende partijen is geratificeerd.

De CDA-fractie verwelkomt dit verdrag dat, zoals al eerder gezegd is in de schriftelijke behandeling, erg laat ter goedkeuring is voorgelegd. Het CDA staat achter zowel het doel als de inhoud van het verdrag. Ook de gekozen aanpak kan het CDA billijken, gegeven het bestaande verdragstelsel. Onder die aanpak verstaat het CDA de gekozen intergouvernementele benadering als katalysator voor de totstandkoming van EU-regelgeving. De fractie kan zich ook goed vinden in de aanpak waarbij voor de geregelde gebieden, met name op het punt van de gegevensuitwisseling – denk aan DNA-profielen, vingerafdrukken, gegevens uit kentekenregisters – niet over de hele breedte één overkoepelende regeling is getroffen, maar voor een decentrale aanpak is gekozen. Uitgaande van een aantal minimumnormen blijft daarbij het recht van de desbetreffende lidstaten zelf het uitgangspunt.

Het CDA wil nog een viertal zaken aan de orde stellen. Dit zijn achtereenvolgens: de vooruitzichten voor verdere integratie op het terrein van justitie en politie, de gekozen methode, de complexiteit van het geheel en tot slot een enkel technisch punt.

Ik kom aan mijn eerste punt: de vooruitzichten voor de verdere integratie op het terrein van justitie en politie. In de eerdere fase van behandeling van dit wetsontwerp heeft de minister van Justitie laten weten dat Nederland als een van de initiatiefnemers een voortrekkersrol op dit terrein wil spelen. Volgens een recent bericht in de Staatscourant heeft de minister zelfs aangegeven dat het terrein van het Europees strafrecht te zien is "als een manifestatie van een gemeenschappelijke Europese identiteit". De CDA-fractie acht het mét de minister van belang dat het JBZ-terrein verder ontwikkeld wordt. Met het steeds reëler worden van een vrij verkeer van personen is het belangrijk dat daadwerkelijk ook door

wetgevingsinspanning vorm wordt gegeven aan een echte ruimte van "vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid". Kan de minister ook aangeven hoe hij op de iets langere termijn de prioriteitstelling en de Nederlandse regeringsinzet in dit verband ziet? Welk zicht bestaat er op de politieke wil bij de medelidstaten op deze punten? Daar wringt immers vooral de schoen. De gekozen intergouvernementele aanpak en vervolgens de slechts partiële omzetting van het verdrag in het JBZ-kader laten de politieke gevoeligheden op dit terrein wel zien.

In het verlengde daarvan: bij het aanpakken van maatschappelijk ongewenste ontwikkelingen wordt heel makkelijk naar regelgeving gegrepen, en wordt snel gekeken naar het creëren van een aantal rechtsinstrumenten. Louter op nationaal niveau is dit al een bekend verschijnsel. De CDA-fractie zal ook niet ontkennen dat die rechtsinstrumenten van belang zijn. Doorgaans zijn ze zelfs een noodzakelijke voorwaarde voor overheids-optreden. Uiteindelijk gaat het echter vooral om het daadwerkelijke gebruik ervan, de praktische uitvoering en de samenwerking. Ook op nationaal niveau is het overbekend dat er soms veel meer mogelijk is binnen de bestaande kaders en dat de problemen vaak niet bij de regelgeving liggen maar bij de bestuurlijke prioriteitstelling en de wil tot daadwerkelijke toepassing van regels. Dat is al het geval bij eenvoudige gevallen van overlast, maar het strekt zich ook uit tot opsporing en vervolging van ernstige strafbare feiten.

Ter illustratie van het verschijnsel dat het stellen van regels soms makkelijker is dan het toepassen ervan, wijst de CDA-fractie naar de zogenaamde gemeenschappelijke opsporingsdiensten, de Joint Investigation Teams, waarvoor via een kaderbesluit een wettelijke basis is gecreëerd. Bij navraag door de fractie op een moment waarop die regeling al geruime tijd in werking was, bleek dat deze slechts één keer was toegepast. De vraag voor ons, in de marge van dit wetsvoorstel, is of hierin al enige verbetering is gekomen.

In elk geval: voor het vertrouwen van de burger in de overheid, ook de Europese, en daarmee voor een echte ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid, is juist de uitvoering cruciaal. Alle tekenen in de samenleving wijzen erop dat de burger resultaat verwacht op deze terreinen en die graag in de eigen leefwereld wil ervaren. Zien de bewindslieden dit eveneens zo? Hoe wordt erop ingezet en hoe wordt gevolgd dat op zichzelf heel goede regels ook effect zullen sorteren? Welke inzet is de regering bereid te leveren om te laten zien dat de inspanning niet ophoudt bij het tot stand brengen van regels, maar ook nodig blijft voor het bereiken van resultaat?

In een eerder stadium heeft de regering vermeld specifieke publiciteit voor de resultaten niet opportuun te achten, maar die mee te nemen in de algemene overheidsvoorlichting. Wel heeft de regering gezegd, de in het verdrag voorziene evaluatie aan beide Kamers van de Staten-Generaal te zullen voorleggen. Gelet op de betekenis van het verdrag, juist ook voor de burgers, wil de CDA-fractie het belang benadrukken van het geven van gepaste bekendheid aan de bijdrage die deze regeling biedt aan de feitelijke bestrijding van grensoverschrijdende criminaliteit, terrorisme en illegale migratie.

Ik kom bij het tweede punt: de methode van regelgeving. De CDA-fractie heeft al eerder gezegd, in dit geval op zichzelf niet negatief te staan tegenover de gevolgde

Van Bijsterveld

methode van aanpak, namelijk het sluiten van een verdrag buiten EU-kader en vervolgens zo veel mogelijk integratie van die regeling binnen EU-verband. Als deze methode de dynamiek in de integratie op het JBZ-terrein kan brengen, moet deze niet bij voorbaat worden geblokkeerd. De olievlekwerking van dit verdrag is op zichzelf al heel veelzeggend. Een feit is wel dat daardoor in de fase van de eigenlijke totstandkoming van die regeling elke parlementaire betrokkenheid ontbreekt. Dat is ook duidelijk, nu het Europees Parlement een aantal tekstwijzigingen heeft voorgesteld die evenwel niet zijn overgenomen in het ontwerp-kaderbesluit. Als ze waren overgenomen, had dat weer geleid tot uiteenlopen van formuleringen in het verdrag enerzijds en de richtlijn anderzijds. Dat is niet wenselijk.

In de memorie van antwoord heeft de regering op vragen van de CDA-fractie heel voorzichtig geantwoord dat het niet waarschijnlijk lijkt dat in de toekomst een dergelijke procedure weer gevolgd wordt. De regering heeft daarbij gewezen op de introductie van de gekwalificeerde-meerderheidsbesluitvorming op belangrijke JBZ-onderwerpen in het nieuwe EU-verdrag en op de versoepeling van de procedure van nauwere samenwerking. Het CDA kan zich hierbij inderdaad iets voorstellen. Toch gelden in beide gevallen nog bepaalde drempels en daarmee is het volgen van zo'n procedure voor de toekomst niet uitgesloten. Achten de bewindslieden de toekomstige vormgeving van die nauwere samenwerking in het nieuwe EU-verdrag adequaat? Is de regering bereid in de toekomst voor JBZ-besluiten waarvoor geen gekwalificeerde-meerderheidsbesluitvorming geldt, een voorbehoud voor parlementaire goedkeuring te maken, zoals dat ook voorzien is in de goedkeuringswetten van de Verdragen van Amsterdam en Maastricht? De vraag is of dit ook geldt voor besluiten om tot gekwalificeerde meerderheidsbesluitvorming over te gaan.

Mevrouw de voorzitter. Het derde punt is de complexiteit van de regels. Wanneer het verdrag deels in EU-regelgeving wordt omgezet, bestaat de lappendeken van regels op het eigenlijke terrein van de regeling uit ten minste een drietal verdragen en een kaderrichtlijn. De lappendeken betreft zowel de inhoud van de regels als de territoriale werkingsfeer. Er is inderdaad netjes voorzien in een stelsel van conflicregels, maar de inhoud is toch moeilijk te overzien. Dat wordt nog sterker als wij daar ook nog de ingewikkelde privacyregels op nationaal en internationaal niveau aan toevoegen. De regering vreest niet zo voor complexiteit en heeft ook aangegeven dat voor de uitvoering in een e-learning-module en een helpdesk wordt voorzien, maar het is voor de CDA-fractie de vraag of dat wel voldoende is. Krijgen we zo langzamerhand geen situatie waarin wij op zich heel goede regels hebben op deelreinen, maar die nauwelijks nog te overzien zijn?

Ten slotte nog een enkel technisch punt. Eind vorig jaar bracht de Europese toezichthouder voor de gegevensbescherming een advies uit over de omzetting van het Verdrag van Prüm. Daarin kwam volgens berichtgeving in de Staatscourant naar voren dat er in het geval van de beoordeling van DNA-materiaal in de verschillende lidstaten uiteenlopende criteria gelden voor het bepalen of er al dan niet sprake is van een zogenaamde match bij de gegevensvergelijking. Is dit juist? Is het voortbestaan van mogelijke verschillen niet inherent aan de decentrale aanpak, waarbij iedere lidstaat zelf op

grond van eigen nationaal recht bepaalt of het gegevens ter beschikking stelt en of het de resultaten van een hit wel relevant en ook nauwkeurig genoeg vindt om er zelf wat mee te doen? Blijft de nauwkeurigheid van het centrale Europese systeem binnen een bandbreedte waarbij het bestaan van foutmeldingen ook aanvaardbaar is? Welke praktische betekenis heeft een foutmelding voor de betrokken persoon van wie dat materiaal afkomstig is?

Mevrouw de voorzitter. Graag zien wij de reactie van de bewindslieden tegemoet.

De voorzitter: Mevrouw Van Bijsterveld, ik wil u graag van harte feliciteren met uw maidenspeech over de goedkeuring van het Verdrag van Prüm, een onderwerp dat u, gelet op uw achtergrond en bezigheden buiten deze Kamer, zeker zal hebben aangesproken.

U volgde een studie staats-, bestuurs- en privaatrecht aan de Rijksuniversiteit Utrecht. In 1988 promoveerde u op het thema "De verhouding tussen Kerk en Staat in het licht van de grondrechten". Die promotie vond plaats aan de Katholieke Universiteit Brabant – zo heette dat toen nog – in Tilburg. Aan die universiteit bent u al sinds 1983 verbonden, eerst als universitair docent, later als hoofddocent staats- en bestuursrecht. In 1999 maakte u de overstap naar uw huidige functie, het hoofddocentschap Europees en internationaal publiekrecht aan dezelfde universiteit.

Naast uw werk en het lidmaatschap van deze Kamer vervult u ook een aantal nevenfuncties waarbij de thematiek kerk en Staat of kerk en recht veelvuldig centraal staat. Ook bent u – enkele voorbeelden – adviseur van het Interkerkelijk Contact in Overheidszaken, lid van de redactieraad van het Nederlands Tijdschrift voor Kerk en Recht en lid van de Advisory Council of Freedom of Religion or Belief van het Office of Democratic Institutions and Human Rights van de OVSE, hier welbekend.

Zoals het een goed wetenschapper betaamt, hebt u natuurlijk ook veel publicaties op uw naam. Uw expertise is niet onopgemerkt gebleven bij bijvoorbeeld regeringsadviesorganen. Zo leverde u desgevraagd een bijdrage aan het WRR-rapport Geloof in het publieke domein; verkenningen van een dubbele transformatie, dat in het najaar van 2006 is verschenen. Van de Raad voor het Openbaar Bestuur hebt u afscheid genomen vanwege het lidmaatschap van deze Kamer. Wel nog hebt u in 2006 desgevraagd het adviseurschap van de Nationale Conventie op u genomen. Vanaf dit jaar bent u lid van het bestuur van de denktank van uw partij, het Wetenschappelijk Instituut voor het CDA.

Mevrouw Van Bijsterveld, uw dissertatie over de verhouding tussen kerk en Staat in het licht van de grondrechten heeft in deze tijd actualiteitswaarde, maar u mengt zich ook aangaande andere thema's in de publieke discussie, bijvoorbeeld over de vraag of constitutionele waarden beter in de Grondwet geëxpliciteerd moeten worden. U schreef daarover begin 2006 bijvoorbeeld in NRC Handelsblad: "Constitutionele bewustwording komt niet vanzelf, die moet tot leven gewekt worden."

U hebt in dit huis volop de gelegenheid om van alles naar uw wens tot leven te wekken, u hebt de gelegenheid om uw expertise aan te wenden ten behoeve van onze wetgevende en controlerende taak van de regering.

Van Bijsterveld

Wij zullen zeker nog van u horen. Namens iedereen wens ik u graag van harte succes bij alle werkzaamheden hier.

Om de collegae de gelegenheid te geven om u te feliciteren met uw maidenspeech, schors ik de vergadering.

De vergadering wordt enkele ogenblikken geschorst.

□

De heer **Engels** (D66): Mevrouw de voorzitter. Voor de goede orde merk ik allereerst op dat ik mede spreek namens de fractie van de OSF. Namens beide fracties is het mij een genoegen om vanaf deze plaats mevrouw Van Bijsterveld nogmaals van harte geluk te wensen en te complimenteren met haar maidenspeech.

Voorzitter. Het bij wet goedkeuren van het Verdrag van Prüm klinkt als het volbrengen van een heel mooie en belangrijke volkenrechtelijke taak van de Staten-Generaal. Aan de orde is echter een harde en bittere politieke werkelijkheid. Om grensoverschrijdende vormen van terrorisme, criminaliteit en illegale migratie tegen te gaan, zijn adequate internationale afspraken over politieke en justitiële samenwerking nodig, adequaat in de zin van effectief en efficiënt in de uitvoering, maar adequaat zeker ook wat betreft het respecteren van fundamentele burgerrechten.

De juridische inkadering van deze onder andere in het zogeheten Haags Programma vastgelegde afspraken inzake Europese justitiële en politieke samenwerking is de afgelopen jaren behoorlijk ingewikkeld geworden. Er is een complex geheel gegroeid van rechtsregels met verdragsrechtelijke, nationaalrechtelijke en communautaire grondslagen. Dat maakt het buitengewoon moeilijk te beoordelen in hoeverre al deze afspraken en besluiten voldoen aan elementaire rechtsstatelijke en democratische waarborgen en eisen. Zeker op het specifieke terrein van strafrechtelijk en strafprocesueel overheids-handelen is het van belang in hoeverre de betrokken volksvertegenwoordigers hun legitimerende rol ten aanzien van de vaststelling van bindende rechtsregels kunnen spelen, in hoeverre de beginselen van de machtscheiding worden gevolgd en in hoeverre fundamentele grondrechten gewaarborgd zijn.

Wie vanuit dit perspectief naar het Verdrag van Prüm kijkt, kan niet anders dan vaststellen dat zich een aantal opvallende vragen aandient. Onze fracties hebben deze in de schriftelijke voorbereiding nadrukkelijk gesteld. Hoewel wij de regering oprecht erkentelijk zijn voor de serieuze wijze waarop op onze punten is ingegaan, moet ik voorshands constateren dat niet alle bedenkingen zijn weggenomen. Om die reden zie ik mij genoodzaakt op enkele van de ingebrachte vraagpunten nader te reageren.

In de eerste plaats de gevolgde procedure. Dit verdrag is met slechts zeven Europese landen gesloten. Mijn eerste vraag is of het niet een merkwaardige indruk maakt dat juist Nederland op Europees niveau weer een eigenstandige route volgt. In de tweede plaats zijn het nut en de noodzaak van het verdrag ons nog steeds niet duidelijk geworden. Of beter gezegd: wij begrijpen de argumenten van de regering wel, maar kunnen die niet goed tot de onze maken. Wat is nu precies de reden dat zeven landen zo snel mogelijk de nu voorgestelde intensievere samenwerking wensten? Welke reële belangen of belemmeringen noodzaakten tot deze

intergouvernementele stap? Aan welke concrete noden en behoeften vanuit de praktijk wordt hiermee tegemoet gekomen? Wat levert het nu uiteindelijk op om vooruit te lopen op de nadrukkelijk aangekondigde en gewenste communautaire afspraken op dit terrein, met name nu er inmiddels een communautair commitment ligt om de afspraken Europabreed te maken? Hoe illusoir is het eigenlijk te menen dat partiële samenwerking en daarmee een beperkte actieradius in de grensoverschrijdende aanpak effectief zal blijken? Anders gezegd, de regering komt steeds weer uit op de noodzaak dat er sneller vooruitgang geboekt zal worden, maar slaagt er niet in aan te geven welke problemen rondom terrorisme, criminaliteit en illegale migratie nu precies met deze vlucht naar voren worden opgelost.

Uiteraard staan wij open voor een nadere motivering van de zijde van de regering en ik nodig de ministers daartoe nadrukkelijk uit.

In de tweede plaats wil ik aandacht vragen voor het feit dat als gevolg van dit verdrag een verdere versnippering en daardoor grotere ondoorzichtigheid ontstaat van de regels en afspraken inzake grensoverschrijdende samenwerking op justitieel en politieel terrein. Wij zien die verbetering ten opzichte van Prüm-I dus nog niet zo duidelijk. De regering hoopt blijkens de memorie van antwoord dat deze ontwikkeling van gefragmenteerde regelgeving niet tot complexe situaties en onoverkomelijke problemen zal leiden. Ook bestaat de verwachting dat in voldoende mate zal worden toegezien op coherentie in de toepassing. Dit antwoord is niet echt bevredigend. Hoop en verwachtingen kunnen wij delen, maar is de primaire weg niet het streven naar eenduidige, samenhangende en uniforme regels? Graag hoor ik een nadere reactie van de ministers.

In de derde plaats het punt van de gegevensbescherming. Het College bescherming persoonsgegevens heeft geconcludeerd dat het verdrag inzake de bescherming van persoonsgegevens in principe voldoende waarborgen biedt. Wel is benadrukt dat voor een goede werking van het Prüm-systeem – het systeem van hit/no-hit – een overkoepelende, geharmoniseerde en hoogwaardige regeling van de gegevensbescherming nodig is. Op welke wijze zal hierin worden voorzien? De vaststelling van het Kaderbesluit dataprotectie is nog niet in zicht en bovendien heeft dit ontwerpbesluit betrekking op samenwerking in strafzaken. Daar komt bij dat het geen specifieke regels bevat voor de rechtstreeks geautomatiseerde bevraging van de in het verdrag bedoelde categorieën van gegevens. Het raadsbesluit over de omzetting van Prüm kent, als wij het goed zien, op het punt van de gegevensbescherming slechts een standaardregeling die ten opzichte van Prüm geen meerwaarde biedt. Daarmee blijft de vraag op tafel in hoeverre nu daadwerkelijk van een hoogwaardige bescherming van de privacy van de burger kan worden gesproken. Onze fracties hebben voorshands niet de neiging die vraag in bevestigende zin te beantwoorden. Graag horen wij hoe de ministers hier tegenaan kijken.

Als vierde en laatste punt de verhouding tussen het verdrag en het nog niet in werking getreden EU-raadsbesluit waarmee "Prüm" zal worden omgezet in EU-recht. Wie beide teksten naast elkaar legt ontwaart de nodige verschillen. Het gaat mij nu niet om het gebruik van verschillende bewoordingen die in wezen dezelfde strekking hebben. Het gaat om een niet gering aantal bepalingen uit het verdrag dat in het raadsbesluit niet is